

ligvis Z.“ — det er den højtærede Statsminister, der kan putte den i Lommen — „der havde sat ham ind, fordi han var hans gode Ven. Endvidere har S. fortalt mig, at Overbetjenten har kværket Fangerne Nr. 104, 108 og 130, og den Gang Overbetjenten kværkede Fange 130ovre paa Sygehuset, sagde Inspektøren: Giv ham Luft, giv ham Luft, og hvis at Direktøren fik dette at vide, var E. P. snart færdig som Overbetjent.“ Jeg tror, jeg kan spare Oplæsningen af det øvrige; det gaar videre ganske i samme Dur, som De her har hørt en Prøve paa. Dette Brev sendes til Direktøren for Fængselsvæsenet af en Betjent, og Sagen optages til Undersøgelse, men der sker ingenting som Følge af denne Undersøgelse. Ingen tiltales, ingen afskediges. Der gives nogle faderlige Formaninger, og der siges til Brevskriveren — om hvem jeg i øvrigt maa sige, at saa vidt jeg kan se af Akterne, har han i det væsentlige refereret Samtalerne, saaledes som de er gaaet for sig —, at hvis han tror, at han staa bedre overfor Direktøren efter at have skrevet dette Brev, tager han fejl. Men der skete ingen Verdens Ting. Jeg tillader mig at spørge ethvert Menneske, som har Begreb om Administration, og som nogen Sinde har haft med mange Folk at gøre: Er det muligt at opretholde god Tone og god Aand, naar man tager den Slags Sager paa den Maade?

I det hele er der af de mange Betjente, der er blevet afhørt, 15, som beklager sig i høj Grad over Anstalten, altsaa et Antal, der overstiger Tallet paa dem, der er blevet afskediget. Der er 14, som i nogle Punkter slutter sig til hine 15's Opfattelse, i andre gaar imod den. Der er endelig 14 Betjente, som tager Anstalten i Forsvar, men med den almindelige Erfaring med Hensyn til den Suggestion, som underordnede, der skal vidne mod overordnede, er underkastede, giver jeg ikke meget for den Trediedel, der har taget Anstalten i Forsvar, saa meget mindre, som man i selve Akterne har graverende Eksempler paa, i hvilken ringe Grad Betjentene turde udtale sig, naar det endelig kom til en Undersøgelse. Ved den Undersøgelse, som med et negativt Resultat er foretaget paa Anstalten i den aller mest graverende Sag, har netop en Betjent, som er blevet adspurgt, udtalt sig paa een Maade under den arbitrære Undersøgelse i Fængslet, men paa en helt anden Maade og da i fuld Overensstemmelse med den, der havde rejst Klagen,

ved Vidneforhøret overfor Forhørsdommeren. Og opfordret til at give en Forklaring af Modsætningen mellem disse to Udtalelser erkendte han ganske simpelt: Jeg var bange for at faa min Afsked.

Hvis vi ud af Akterne tager et Aktstykke, hvor vi har med en Mand at gøre, som man efter hans Stilling og hele Udvikling maa fæste Lid til — nemlig Overlæreren paa Anstalten, som er teologisk Kandidat —, og som dernæst er en Mand, som gør sig al tænkelig Umage for at vidne i Myndighedernes Interesse, og som, hvor han ikke kan det, søger at dække og undskylde, hvad der findes af Brøst paa Anstalten, vidner ogsaa hans Udtalelser om, at der fandtes saadanne Brøst, og de vidner netop om, at Tonen og Aanden paa denne Anstalt var ødelagt. Overlæreren siger, at ved Oprettelsen af Straffeanstalten i Nyborg blev der af Bestyrelsen tilstræbt gennemført en for unge Fanger særlig egnet Behandling; det var altsaa den særlige Opgave, som paahvilede denne Anstalt. Det er højt mærkværdigt, at denne særlige Opgave synes de nu slet ikke at ville vedkende sig. Anstalten har — jeg antager med denne Sag for Øje — indbudt forskellige af Tingets Medlemmer til at komme derover og saaledes ogsaa et Medlem, jeg kender, og dette Medlem har sagt til mig, at Personalet der paa Anstalten netop udtalte, at det var en almindelig Opfattelse, at Nyborg Straffeanstalt i ganske særlig Grad skulde virke opdragende, men det var slet ikke Tilfældet. Jeg har altsaa ikke hørt det selv, det er kun refereret for mig, men jeg peger paa det ved denne Lejlighed, hvor det gennem Overlærerens Udtalelser kommer klart og tydeligt frem, at det var det opdragende Moment, paa hvilket der lagdes ganske særlig Vægt, den Gang Straffeanstalten blev oprettet. Overlæreren taler ogsaa om Fængselsbehandlingen eksperimenterende Karakter. Ja, det er netop det Indtryk, man faar af Akterne, at der stadig eksperimenteres med denne Anstalt og paa denne Anstalt, og at dette i væsentlig Grad er Skyld i det evige frem og tilbage med Ordre og Kontraordrer, som skal og maa nedbryde Aanden og Tonen paa en saadan Anstalt, saa meget mere som Betjentene og Personalet i det hele ofte slet ikke er i Stand til at begribe, hvorfor en Ting, der er beordret det ene Øjeblik, bliver kontramanderet i det næste. Det hedder hos Overlæreren, „at baade Vagtpersonalet og de til Ledel-